

Školák

Číslo 2
Ročník devátý
Školní rok 2015/2016

Jazykový zájezd do Anglie

Eastbourne 24. 10. - 30. 10. 2015

Koncem října se žáci 6. - 9. tříd ZŠ Dolní Bousov vydali společně se žáky ZŠ Semčice na školní zájezd do viktoriánského jihoanglického přímořského letoviska Eastbourne. Program zájezdu byl opravdu bohatý. Žáci navštěvovali dopolední kurz anglického jazyka ve škole LTC Eastbourne, odpoledne poznávali krásy okolí a ve volném čase měli možnost ověřit si své znalosti angličtiny při konverzaci se svými vrstevníky z Kolumbie a Francie, kteří také pobývali ve škole LTC.

Během pobytu jsme se vydali také na tři celodenní výlety do Brightonu, Portsmouthu a Londýna. Žáci se díky zajímavému výkladu a kvízům, které si pro ně připravila naše milá a obětavá slečna průvodkyně Vlasta Pelajová z CK Albion (které tímto srdečně děkujeme), dozvěděli i spoustu zajímavých informací z historie Velké Británie a její kultury. A jak celý výlet vnímali naši žáci? Na následujících řádcích se dočtete jejich postřehy.

Mgr. Lenka Dajčová a Mgr. Zuzana Bártová

Anglický deník

1. den (neděle 25.10.) - Brighton (autoři: Ríša Sladký, Míra Buriánek a Pěťa Bartoň, 6.B)

Hned první den v Anglii jsme jeli na celodenní výlet do Brightonu. Brighton je přímořské letovisko se 155 tisíci obyvatel. Po příjezdu jsme navštívili Royal Pavillion Garden. V zahradě byly palmy, keře, různé cizokrajné rostliny a hodně veverek. Potom jsme šli do samotného paláce Royal Pavilion. Je to krásná budova připomínající indický Tádž Mahal. Nechal jej vybudovat král Jiří IV. architektem Johnem Nashem. V Royal Pavillionu bylo hodně nádobí, stolů, výzdoby atd. z Číny. Před palácem byla socha Jiřího IV. Po prohlídce jsme šli do uliček „the Lanes“, což byla nejstarší část města. The Lanes byly úzké uličky s obchody, kde jsme si něco málo nakoupili a naobědvali jsme se.

Dále jsme navštívili velké akvárium „Sea Life Centre“. Nejdříve jsme si prohlédli hodně různých druhů ryb a mohli jsme si sáhnout na hvězdice a sasanky. Potom jsme přešli do části, kde to vypadalo jako v džungli a byla tam šestimetrová anakonda. Když jsme prošli džunglí, tak tam byl prosklený tunel pod akváriem a mohli jsme tam vidět žraloky, rejnoky a želvy. Pak následovalo jurské moře, kde byli tvorové podobní živočichům té doby.

A nakonec jsme šli na zábavní molo „Brighton Pier“. Na něm byly dvě horské dráhy, autíčka, strašidelný dům, kolotoče a různé zábavní atrakce, ale nešli jsme ani na jednu, protože bychom si museli koupit celodenní lístek za 15 liber a to je hodně – takže smůla. :- (Místo toho jsme se vydali na pláž.

2. den (pondělí 26.10.) - Výlet do Battle (autorky: Denisa Třísková a Lucka Knoblochová, 7. třída)

a muzeum Yesterday's World (auroři: Lukáš Hercík, 9. třída, Michal Žapka, 8.B)

Po čtyřech hodinách výuky s milými lektory jsme se vyrazili podívat na louku, kde se v roce 1066 odehrála bitva u Hastings. Nejdříve jsme se podívali na video o celé bitvě v opatství Battle Abbey a pak jsme si ji šli na vlastní kůži vyzkoušet na louku, kde se skutečně odehrála. V bitvě u Hastings zvítězil Vilém I. Dobyvatel, který vedl Francii. Jeho protivník Harold zemřel, když se mu do oka zabodl šíp. Výlet jsme si všichni moc užili.

Z Battle Abbey jsme vyrazili do nepříliš vzdáleného muzea „Yesterday's World“. Zde jsme se dozvěděli o životě ve viktoriánské době a za 2. světové války. V expozici byly zrestaurovány starodávné obchody, pokoje a spousta dalších věcí. Vyplňovali jsme tu také kvízy, díky kterým jsme se dozvěděli, jak se lidé chovali např. při bombardování, jak farmařili a spoustu dalších zajímavých věcí.

3. den (úterý 27.10.) - Výlet na útesy Sedm Sester

(autorky: Lucka Hercíková, Kačka Špytková, Klára Oudrnická, 7. třída)

Útesy „Seven Sisters“ jsme navštívili v úterý. Měli jsme štěstí, že svítilo slunce a bylo vidět do kraje. Foukal silný vítr, který si pohrával s našimi vlasy. Útesy byly celé bílé, protože byly z křídý. Výlet se vydařil, útesy byly krásné a v okolí byl klid. Moc jsme si to užili. Bylo to super. P.S.: Pokud by chtěl někdo navštívit tyto útesy, tak neváhejte a jeďte, protože každý rok jsou útesy o 40 cm nižší!

4. den (středa 28.10.) - Celodenní výlet do Portsmouth (autorky: Terka Sudíková, Eliška Králová, 8. A) a odpolední prohlídka Arundel Castle (autor: Láďa Zítka, 8. A)

Nejdříve jsme zavítali do královské loděnice v Portsmouth. V přístavu nás zaujaly jedny z nejstarších lodí – Victory a Mary Rose. Victory sloužila admirálu Nelsonovi a když zemřel v bitvě u Trafalgaru, pomohla dopravit jeho tělo na řádný obřad naložené v sudu s brandy. Mary Rose je zajímavá tím, že to byla vlajková loď Jindřicha VIII. a potopila se hned po vyplutí. Po více než 400 letech byl objeven její vrak, který je nyní vystaven v muzeu. Dále jsme šli na prohlídku Arundel Castle, kde pobývala královna Viktorie se svojí rodinou. V okolí hradu je překrásná příroda. Více zážitků máme z hradu, ale loděnice nebyla taky špatná.

V Arundel Castle jsme si prohlédli exteriéry: vstupní strážnici, tvrz a zahradu a interiéry: kamennou síň – původní vstupní halu do hradu, kapli zasvěcenou panně Marii, Baronskou síň – 40 m dlouhou a 15 m vysokou, jídelnu – přestavěnou středověkou kapli, pokoje královny Viktorie – postavené speciálně pro návštěvu královny Viktorie a vybavené pozlaceným nábytkem, královna zde pobývala pouhé tři dny. Dále gotická knihovna – jedna z nejvýznamnějších knihoven světa, obsahuje přes 10 000 svazků. Dále jsme viděli ještě obrazárnu a zbrojnicí, která obsahuje sbírku zbraní 15. vévody z Norfolku, který hrad obývá.

5. den (čtvrtek 29.10.) - Výlet do Hastings

(autoři: Kuba Motýčka a Libor Rudavský, 9. třída)

Pašerácké jeskyně: Hned po příjezdu do Hastings jsme šli do jeskyní. Všude byla tma (nečekaně :-). Prošli jsme pár chodeb a pak čekali deset minut, než nám promítnou deseti-minutový dokument o historii jeskyní. Bylo to velmi zajímavé.

Hrad Hastings: Z hradu, který jsme navštívili, zbylo jen málo, vlastně to byly jen trosky, ale když jsme pak viděli dokument o hradu na videu, celé se to vyjasnilo. Z hradu byl krásný výhled na město.

6. den (pátek 30.10.) - Celodenní výlet do Londýna

(autorky: Zuzka Nocarová, Míša Špytková, Adéla Zdobinská, 9.třída)

Poslední den nás čekal Londýn. Jako první jsme se podívali na nultý poledník, který rozděluje zeměkouli na západní a východní. Potom jsme došli na metro, kterým jsme dojeli k London Eye. Prošli jsme kolem Big Ben a vystáli frontu. Výhled jsme měli skoro na celý Londýn, díky krásnému počasí, které nás doprovázelo po celý pobyt v Anglii. Po Londýnském oku jsme šli zase kolem Big Ben a parlamentu. Po dlouhých čekáních na přechodech jsme se konečně dostali na Trafalgar square. Jelikož v ten den probíhalo MS v rugby, promítali zde nejlepší záběry ze zápasů. Po krátkém rozchodu jsme prošli kolem Buckingham palace směrem ke Covent Garden. Tam se konaly trhy se všemi možnými suvenýry. Spousta z nás tam utratila zbylé peníze. Po dlouhém rozchodu jsme vyrazili k našemu poslednímu cíli – k lodi. Když jsme pluli po Temži, míjeli jsme další dominanty Londýna – Tower of London, Tower Bridge nebo Shakespearovo divadlo Globe. Naše cesta končila u 02 Arény, u které jsme si nakoupili jídlo na cestu, snědli objednané párky a vyrazili zpět do ČR.

Jak jsme se učili anglicky...

Před odjezdem do Anglie jsme všichni psali test, podle kterého jsme byli rozděleni do tří skupin. Na zájezd jsme jeli ještě se školou ze Semčic a za ten krátký týden se z nás stal velmi dobrý kolektiv. Škola v Anglii byla velmi vyhovující, protože začínala až v půl deváté. Ve škole jsme byli čtyři hodiny denně. Neklasifikovalo se, nedostávali jsme úkoly a nepsali jsme žádné testy. Naše paní učitelka Carol byla hodná a hodiny nás bavily. Na každou hodinu pro nás měla připravený pracovní list, skládali jsme věty nebo tvořili ankety, například jaký je náš oblíbený film. Poslední den jsme vypracovávali referát o státu, který jsme si vybrali. Do Anglie bychom stoprocentně jeli znovu!

L. Hercíková a K. Oudrnická

Názor paní učitelky Zuzany Bártové:

Výuku v anglickém prostředí s anglickými učiteli, navíc zábavnými, profesionálními a milými, hodnotím jako vysoce motivační, protože žáci nemohli spoléhat na svůj mateřský jazyk a museli komunikovat pouze anglicky. Žáci byli rozděleni podle svých schopností do několika skupin a během krátké doby se naučili a dozvěděli spoustu zajímavých věcí o Velké Británii a anglickém jazyce.

Lucka Hercíková

Jak vzpomíná na zájezd do Anglie paní učitelka Lenka Dajčová?

Díky paní učitelce Budínové se mohla v říjnu 2015 uskutečnit expedice do Anglie složená ze žáků a žákyň základních škol v Dolním Bousově a v Semčicích. Za Bousov jely děti z druhého stupně a jako dozor já a paní učitelka Zuzka Bártová. Cílem cesty bylo městečko Eastbourne na jižním pobřeží Anglie. Za sebe mohu říct, že jsem se tolik těšila, že se to ani nedá popsat, miluji cestování. Trochu jsem se bála cesty v autobuse, ale byl pohodlný a díky tomu, že jsme jeli přes noc, utekla cesta jako voda v kanálu La Manche, ani jsme se nenadáli a byli jsme v Brightonu, kde jsem již před lety byla a věděla jsem, že nás tam čeká křik racků, palmy a moře. Zážitek bylo od té doby hodně, vše jsem tedy zdokumentovala a prezentovala na videu. Nemohu si vybrat, co se mi z výletu líbilo nejvíc, tak aspoň tři "top" - útesy Seven Sisters, hrad Arundel a světlá Londýna při západu slunce. Ovšem nic z toho by nebyla taková bomba, kdybych své zážitky nemohla sdílet s paní učitelkou Zuzkou a dětmi, které byly vážně skvělé, všichni byli zodpovědní, samostatní, veselí, zvědaví a spokojení :-). Pod kůži se mi dostalo také ubytování ve starém panském sídle, které působilo trochu jako škola v Bradavicích, obdivuji všechny dívky, které se v noci nebály jít na záchod, já bych tam sama nešla, určitě by mě tam něco sežralo. Věřím, že bude mít naše škola opět příležitost vycestovat a umožnit dětem získávat na cestách cenné zkušenosti a možnost využít svou angličtinu v praxi.

ptala se Klára Oudrnická

Jak vzpomínají na jazykový zájezd jeho účastníci?

Co ti přineslo učení?

K. Špytková: Naučila jsem se lépe vyslovovat a obohatila si slovní zásobu.

M. Buriánek: Naučil jsem se nová slova, která mi moc nešla si zapamatovat.

Jaký máš názor na ubytování? Chutnalo ti zdejší jídlo?

Z. Nocarová: Ubytování bylo skvělé, akorát mi přišlo trochu strašidelné. Jídlo mi také moc chutnalo.

K. Špytková: Večer v pokoji mi to přišlo trochu strašidelné, ale přesto se mi líbilo. Některá jídla mě překvapila, ale chutnala mi.

Co se ti nejvíce líbilo? Kam bys chtěla/a jet znovu?

K. Karnová: Londýn byl velmi zajímavý a zaujal mě. Na útesech Seven Sister to bylo také pěkné a chtěla bych tam jet znovu.

Z. Nocarová: Nejvíce se mi asi líbil Londýn a Brighton. Podívala bych se znovu do Londýna, ale vlastně kamkoliv.

Jaký máš celkový dojem z Anglie?

K. Oudrnická: Anglie se mi celkově líbila a určitě bych tam jela znovu.

M. Buriánek: Bylo to super, poznal jsem nová místa a zdejší kulturu.

ptala se Dendule

Malé zamyšlení: Proč se učit jazyky?

Spousta žáků si už dneska uvědomila, že učit se cizí jazyky je opravdu velmi důležité, a tak to berou jako samozřejmost. Ale k čemu vlastně umět cizí jazyky? Na tuhle otázku je hodně odpovědí. Ulehčuje nám to cestování, poznáváme nové lidi a vůbec kdyby nikdo neznal jiný jazyk, tak nepoznáme kultury jiných zemí.

Učit se tři jazyky není tak obtížné, protože když jsme se začali učit druhý cizí jazyk, tak jsme začínali pomalu. Zpočátku jsme se učili jen základní fráze jako u jiných jazyků, ale učitelé to do nás dostávali pomaleji. Mnoho žáků se ale na základní škole neučí jazyky jaké by chtěl. Jako mezinárodní jazyk je zvolena angličtina, a tak asi všichni se chtějí anglicky učit i dál. Ale s druhým jazykem jsme neměli na výběr a někdo by si raději vybral jiný jazyk. To, že je angličtina zvolena jako světový jazyk, je nespravedlivé, ale asi jí mluví hodně lidí a je úředním jazykem mnoha států. Umět cizí jazyk se nám hodí i v zaměstnání. V budoucnu díky nim můžeme pracovat třeba v zahraničí, ale naučit se perfektně cizí jazyk je někdy obtížné. Určitě je to ale dobré i v České republice, firmy se dneska dívají lépe na uchazeče, kteří umějí mluvit plynně alespoň dvěma jazyky. Jazyky nám ulehčují cestovat, s cizinci se domluvíme na tom, kolik stojí jaký suvenýr, nebo se třeba dovedeme ubytovat v nějakém hotelu. I mezinárodní obchod je důležitý a bez znalosti cizího jazyka by se obchodovalo velmi špatně, vlastně takřka vůbec. Mezi sebou by se nedomluvili ani politici, veškerá mezinárodní politika by nefungovala a možná by bylo méně konfliktů.

Umět jazyky je potřebné a je to pro nás budoucností. V jazycích bychom se měli zdokonalovat víc a víc, a nezáleží na tom v jakém věku.

Adéla Zdobinská

Mluví čtyřmi jazyky

Milan Cu (Cu Phoung Dong) je můj spolužák již devět let. Pamatuji se, jak byl na začátku zamlklý. To se ovšem změnilo, neřeknu vám přesně kdy, ale teď už se rozhodně nebojí promluvit a sdělit nám svůj názor. Musím říci z vlastní zkušenosti, že udělal veliké pokroky. První týdny ve škole jsem mu vůbec nerozuměla, dnes však jeho myšlenky pobírám bez problémů. Dobře, občas nevím, o čem zrovna mluví, protože se snažím dopočítat úlohu z matematiky, a když ho začnu poslouchat, zase se ztratím. Ale to se stává málokdy. My totiž o hodinách nemluvíme. Jsem ráda, že mezi nás takhle dokázal zapadnout a dnes už ho nikdo nebere jako toho kluka odjinud.

Milane, kolik umíš jazyků a jaké? Čtyři. A to češtinu, vietnamštinu, angličtinu a němčinu.

Jaká je výhoda umět více jazyků? Můžu vás pomlouvat. Směje se. Budu mít výhodu v zaměstnání.

Jaký jazyk je pro tebe nejtěžší? Asi čeština, v ní je nehorázně složitá gramatika.

Chtěl by ses naučit ještě nějaký jazyk? Ano, a to korejštinu.

Pletou se ti nějaké jazyky? Teď už ani ne, ale občas se mi motá angličtina s německým jazykem.

Mluvíte doma česky? S tatínkem ano, ale s mamkou musím mluvit vietnamsky.

Jaký jazyk se ti líbí nejvíce? Asi bych to neměl říkat, ale angličtina.

Jak se vietnamsky řeknou Vánoce? Nô en.

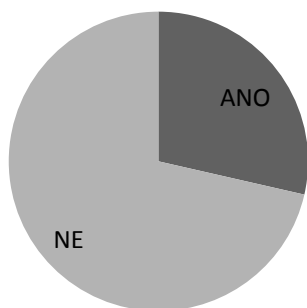
Míša Špytková

Duel - Duel - Duel - Duel - Duel

Jste pro, aby se na základní škole učili všichni dva jazyky?

Já se chci učit dva jazyky. Asi bych si místo němčiny vybrala třeba španělštinu, protože si myslím, že je to kouzelný jazyk. Pro některé děti jsou ale dva jazyky moc, proto bych je nechala učit se jen jeden cizí jazyk.

Chcete se učit dva jazyky?

Graf zachycuje hlasování žáků naší školy.

Co si myslí učitelé?

Mgr. Jitka Ječná: Myslím si, že je dobré, aby se žáci učili dva jazyky.

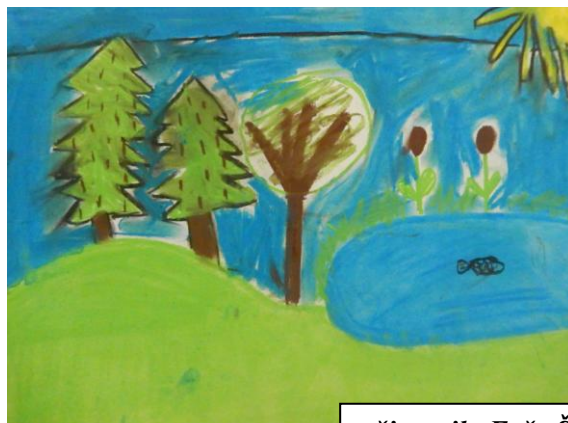
Mgr. Zdena Skálová: Pro některé děti je to obtížné a bylo by lepší, kdyby se učily jen jeden jazyk.

Mgr. Ingrid Mendlíková: Myslím, že je to výborná možnost pro velmi nadané děti, u kterých je předpoklad, že půjdou na střední a vysoké školy. Ale pro žáky, kterým dělá problém jeden cizí jazyk a mnohdy i ten mateřský, je rozhodnutí muset se učit dva cizí jazyky holý nesmysl.

Co si myslí žáci?

Diana Vitmajerová (6. tř.): Myslím si, že je to super, chci se učit dva jazyky. Na gymplu se taky učí dva jazyky a mohla bych to tam využít.

Kristýna Veselá (8. tř.): Nechci se učit dva jazyky, hodně se mi plete němčina s angličtinou.

připravila Evča Š.

RYCHLOROZHovor - CIZÍ JAZYKY

ANGLIČTINÁŘ versus NĚMČINÁŘ

paní učitelka Karolína Tichá

Proč jste dala přednost angličtině před němčinou?

Nedá se říci, že bych dala přednost angličtině.

Angličtinou jsem byla ale od začátku více oslovena, byla jsem s ní víc v kontaktu.

Umíte německy?

Ano, domluví se.

Kde jste angličtinu studovala?

Na gymnáziu v jazykové třídě a poté na vysoké škole. Ještě bych zapomněla na stáže a pobyty v zahraničí.

Čím vás angličtina zaujala?

Angličtina mě zaujala svojí libozvučností a tím, že se s ní skoro všude domluví.

Zajímáte se o angličtinu od malička?

Už od útlého dětství se nám moje mamka angličtinářka velmi věnovala (básničky, pohádky, povídky).

Chtěla byste umět dobře německy? Tedy tak, jako umíte anglicky?

Ráda bych, ale němčinou nejsem tak obklopena jako angličtinou.

paní učitelka Eva Kuželová

Proč jste dala přednost němčině před angličtinou?

Nedala jsem přednost němčině, učila jsem se více jazyků. Stále platí, že pro mě nejpřitažlivějším jazykem je jazyk francouzský.

Umíte anglicky? Na základní úrovni.

Kde jste němčinu studovala?

PF UK v Praze, obor Germanistika.

Čím vás němčina zaujala?

Zpočátku jsem vnímala němčinu jako prostředek k dorozumění, ale později po hlubším studiu jazyka a všech okolností s ním spjatých ho vnímám jako zajímavý jazykový prostředek, kterým můžete vyjádřit různorodé jazykové myšlenky, jemné i tvrdé. Nádherné jsou básně, k mým oblíbeným patří zejména básně od Christiana Morgensterna.

Zajímáte se o němčinu od malička? Ne.

Chtěla byste umět anglicky tak, jako umíte německy?

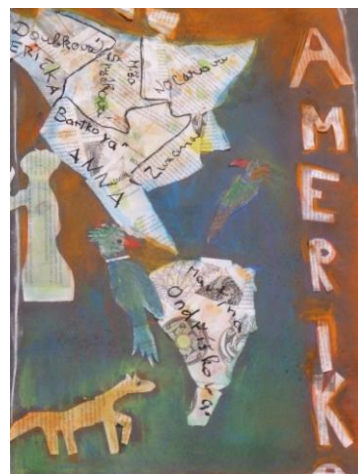
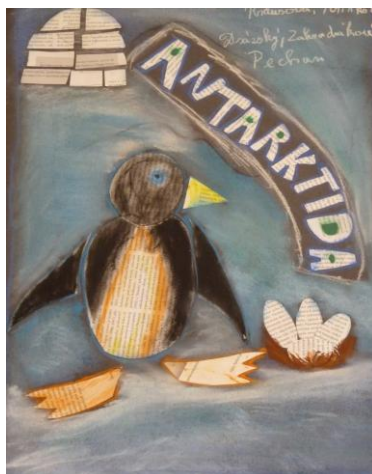
Anglický jazyk je prakticky nejvíce používaný, proto se vždy hodí se anglicky domluvit.

Míša Palounková

Anketka

Několika učitelů a žáků jsme se zeptali, jaký cizí jazyk ovládají. Zajímalo nás také, jakým jazykem by chtěli umět mluvit a proč.

Mgr. Jaroslava Konývková: Umím rusky a německy. Chtěla bych umět francouzsky, protože se mi tento jazyk líbí.

Mgr. Jana Vlachová: Umím anglicky, částečně německy a mám základy španělštiny. Na gymnasiu jsme měli i latinu. Až budu mít více času, ráda bych se věnovala španělštině a také francouzštině, mám ráda kulturu těchto zemí.

Mgr. Ingrid Mendlíková: Umím německy, dobře jsem uměla rusky, ruštinu jsem se učila šest let na základní škole, čtyři roky na gymnáziu, tam jsme jako jazyková třída měli ruštinu denně, a dva roky na vysoké škole. Na dovolené jsem si docela dobře popovídala s Rusy, ale více bych neovládla, většina se člověku vytratí, když tím jazykem nemluví. Na gymnáziu jsem také měla latinu, z níž jsem většinu zapomněla, ale pomáhá mi v tom, že rozumím spoustě cizích slov, neboť si jejich význam dokážu odvodit. Za obrovský handicap považuji to, že neumím anglicky. V dnešním světě se bez znalosti tohoto jazyka už neobejdete. Ale to podstatné si pamatuji. I love you. Kiss me.

Kristýna Zítková (8. A): Učím se angličtinu a němčinu, to mi stačí.

Daniel Zoufalý (6. B): Umím češtinu a chtěl bych umět francouzštinu, protože se mi líbí.

Markéta Krausová (9.): Umím anglicky a německy. Chtěla bych umět francouzsky a španělsky, protože se mi tyhle dva jazyky moc líbí.

Milan Žáček (8. B): Umím angličtinu a němčinu. Chtěl bych umět čínštinu, protože si myslím, že jen malá skupina lidí se dokáže naučit všechny ty znaky.

Pavel Verecký (8. B): Umím češtinu a chtěl bych umět ruštinu, protože je dobrá.

Eliška Dědková (5.) Umím trochu slovensky. Chtěla bych umět anglicky, protože se mi líbí.

Eva Štěpánová (7.): Umím anglicky a německy ze školy, ale chtěla bych se v tom zlepšit. Chtěla bych umět španělsky, protože je to kouzelný jazyk a abych se na dovolené domluvila jinak než anglicky.

Kristýna Veselá (8. B): Umím anglicky, německy a ukrajinsky. Jiným jazykem bych asi umět nechtěla. Spíš bych se chtěla zdokonalovat v těch, co umím.
Kamča. K

Co se v naší škole děje . . .

Dějepisná olympiáda

Ve středu 25. listopadu se na naší škole konalo Školní kolo Dějepisné olympiády. Letos bylo věnováno Lucemburkům. V roce 2016 totiž oslavíme 700. výročí narození Karla IV. Soutěžící se vydali „Po stopách Lucemburků aneb Za císařskou korunou. Velice se jim dařilo, téměř všichni se na soutěž připravovali a bylo to znát i na jejich výsledcích. Z 80 možných bodů získala většina soutěžících 60 a více. A kteří byli ti nejlepší? První příčku obsadila **Adéla Zdobinská** z 9. třídy s celkovým počtem 72 bodů, bodově těsně za ní se o druhé a třetí místo podělily **Anna Vlasáková** z 8. A a **Eliška Žáčková** z 8. B. Olympiády se zúčastnilo celkem 20 žáků, 5 žáků z 8. A, 11 žáků z 8. B a 4 žáci z devátého ročníku. Všem, kteří si přišli užít pěkné odpoledne s historií, děkujeme za účast a vítězům blahopřejeme!

Mgr. Ingrid Mendlíková

Naše okupace I naši žáci pátrali po příbězích okupace. Během Měsíce filmu na školách pátraly některé školy po tom, jak srpnová okupace Československa v roce 1968 probíhala v jejich obcích a regionech. Celkově se do projektu Naše okupace zapojilo 54 škol, jednou z nich je i naše škola. Žáci se ptali svých prarodičů, hledali dobové fotografie a pátrali v kronikách, archivech a knihovnách, dohledávali novinové články. Zjišťovali, jak lidé na okupaci reagovali a jakým způsobem je ovlivnila. Jejich práce najdete v **Mapě Příběhů bezpráví** na stránkách organizace Člověk v tísni, v oddíle Jeden svět na školách – Naše revoluce. (https://www.jsns.cz/cz/naserevoluce/95/Nase_revoluce.html). Zpracováním tématu Naše okupace – rok 1968 jsme navázali na loňský projekt Naše revoluce. Do letošního projektu se pod vedením Ingrid Mendlíkové zapojili někteří žáci třídy 8. B - Michaela Palounková, Kristýna Veselá, Milan Žáček, Eliška Žáčková a Michal Žapka.

Mapa Příběhů bezpráví Víte, co se v minulosti dělo v místech, kde se pohybujete? Jací lidé jimi prošli a jaké události se na nich odehrály? Podívejte se do Mapy Příběhů bezpráví a začtěte se do příběhů! V mapě jsou zaznamenány příběhy, které sesbíraly studentské týmy z celé České republiky v projektech Příběhy bezpráví – Z místa, kde žijeme, Naše revoluce a Naše okupace. V mapě si tak můžete přečíst osudy konkrétních lidí, ale také zjistit, jak probíhala sametová revoluce v roce 1989 (toto téma jsme zpracovali v loňském školním roce) nebo sovětská okupace v roce 1968.

Mgr. Ingrid Mendlíková

Měsíc filmu na školách - i na naší škole! Letošní téma OKUPACE má podtitul: **Minulost nevyfotíte. Ptejte se těch, kteří to zažili.** Více se dočtete na stránkách naší školy. I. M.

Vánoční výstava

Vánoční výstava, již tradičně pořádána při oslavách „Mikuláše“, byla. Byla jiná než v uplynulých letech. Letos byla zaměřena na výrobky dětí z mateřské školky a na výrobky žáků naší základní školy. Byla jiná, ale byla, i podle ohlasu návštěvníků, pěkná. Děti i jejich rodiče si rádi prohlédli výrobky, děti se pochlubily svojí prací. Jsme rádi, že ve škole máme tak šikovné děti a tak šikovné a kreativní paní učitelky i pana učitele. Všem za jejich práci patří poděkování. Mgr. Jaroslava Konývková

Reportáž: Vánoční výstava

Je 5. prosince 2015. Stojíme před školou a chystáme se jít na Vánoční výstavu, která se koná každým rokem při příležitosti akce, která se nazývá Mikulášská nadílka. Vcházíme do dveří a po levici máme betlémy, které malovala třída 8. B. Všude je spousta lidí a není tu skoro k hnutí. V místnosti družiny se prodávají věnce, svíčky a jiné věci, které pomáhají navodit vánoční atmosféru. Po celé chodbě v přízemí jsou umístěny výrobky dětí z naší školy, jako například betlém 6.A, vánoční stromek s ptáčky, na kterém se podíleli osmáci, nebo třeba betlémy 8.B. Před dveřmi do jídelny, kam je umístěna většina výstavy, se vybírá dobrovolné vstupné. V jídelně jsou k vidění všelijaké výrobky, jako např. malované hrníčky, výrobky malých dětí ze školky, betlémy, andělíčky, ale také je tu umístěna kniha Vánoční sbírky pro děti z dětského domova. Jak můžeme pozorovat, všem návštěvníkům se výstava líbí.

I nám se výstava, tak jako každý rok, líbila.

Eliška Ž. a Kristy

Děti učí děti Žáci 7. a 9. ročníku si vyzkoušeli, jaké je to učit. Ve 4. A a 4. B bylo jejich úkolem naučit své malé kolegy anglickou písničku o kalendářním roce. Cílem bylo zapojit starší žáky do procesu výuky v nižších ročnících a dopřát jim tuto zajímavou zkušenost. Čtvrtáčky měli také velký zážitek, neboť si vyzkoušeli téměř individuální lektorský přístup. Děti pracovaly ve skupinkách, starší pomáhaly mladším vyplnit pracovní list k písničce a osvojit si slovní zásobu (zejména měsíce v roce). Ráda bych pochválila zejména sedmáky, kteří si hodinu připravili zcela profesionálně.

Mgr. Lenka Dajčová

Můj oblíbený básník

V šestém ročníku se žáci v hodinách literatury seznamují se základními literárními druhy, tedy i s poezií. Aby naše povídání nebylo pouze teoretické, snažili jsme se proniknout do tajů poezie a vyzkoušet si, jak těžké (nebo lehké?) je napsat báseň a vytvořit k ní ilustraci. A odhalili jsme velké tajemství: Je to zábava! Jak jsme postupovali? Naším cílem bylo vytvořit jakési medailonky. Každý žák 6. A si musel obstarat knihu básní nějakého současného básníka píšícího pro děti, přečíst ji a přinést do školy. Pak děti na internetu zjišťovaly něco o autorovi, musely vybrat to nejpodstatnější a vlastními slovy text zpracovat. Měly také vytvořit přehled jeho díla pro děti. Pokud chtěly, mohly si text nebo obrázky vytisknout. Co všechno musel medailonek obsahovat? Údaje o autorovi, přehled díla pro děti, text básně, která se dětem nejvíce líbila, vlastní ilustraci ke knize či básni, hodnocení díla a pokus o vlastní báseň inspirovanou některou z básní „jejich“ autora. To vše mělo být výtvarně zpracované tak, aby každý měl chuť si medailonek prohlédnout. Své práce pak každý v krátkosti prezentoval ve třídě. Nakonec děti vytvořily ze svých prací nástěnku na chodbě ve druhém patře naší školy. Všechny musím velmi pochválit, všichni se opravdu snažili a všichni vytvořili pěkné, často veselé básně i krásné ilustrace. Ve fotogalerii si můžete jejich práce prohlédnout a posoudit, jak jsou zdařilé.

Mgr. I. Mendlíková

Vánoční sbírka

V období adventu již tradičně myslíme na ty, kterým bychom měli pomoci. Již více než deset let organizuje naše škola Vánoční sbírku na dárky dětem do Dětského domova v Mladé Boleslavi. Letos se organizace ujala třída 8. B. Během sbírky se ve škole a na Vánoční výstavě vybralo celkem 6 934,- korun. Za vybrané peníze jsou vždy po dohodě s pracovníky dětského domova zakoupeny dárky. Za část peněz jsme letos koupili dětem kruhové šály. Děti už tyto šálky nosí a využijí je také, až pojedou v únoru na týden do Špindlerova Mlýna. Zbytek peněz (3 700,- Kč) bude využit na přilepšení dětem během jejich pobytu na horách (cukrárna ...) a na další výlety, které je čekají na jaře (Mirákulum ...) Věříme, že naše dárky potěšily všechny děti, které nemají to štěstí žít v rodině a poznat lásku rodičů. Udělali jsme radost nejen jim, ale také sobě. Neboť stále platí to, co řekl antický myslitel Platón: „V péči o štěstí druhých nacházíme své vlastní.“ Za všechny příspěvky velice děkujeme.

Mgr. Ingrid Mendlíková

Víš, jak bys mohl pomoci někomu, kdo to potřebuje?

Dan Lopusanský

Psychickou podporou a přátelstvím, třeba, že bych s ním kamarádil.

Adam Kišš

Přispěl bych mu nějaké peníze a jídlo.

Pavel Zoufalý

Dám jim oblečení a peníze.

Martin Pánek

Dám jim to, co by potřebovali, kdybych mohl.

Sára Šoutová Nijak.

Kateřina Karnová

Přispěla bych jim.

Matěj Říha

Zamyšlení: Jak pomáhat?

Dnešní doba sociálně rozděluje svět na dvě velké skupiny. Někdo si to uvědomuje, jiní zavírají oči, někdo se nad tím nezamýšlí. Proto přemýšlím nad tím: Má smysl pomáhat druhým? Ano či ne? Asi každý odpoví jinak. Někdo si může myslet, že pomoc je zbytečná, protože o ni dotyční nestojí, ti další mohou odpovědět, že zbytečná není, protože ji někdo opravdu potřebuje, další nechce investovat čas, ani peníze. A tak si říkám, co je to vlastně pomoc? Co si pod ní mám představit? Každý člověk je originál. Jak víme, tak dva lidé nejsou stejní, panují mezi námi rozdílné názory, postoje, hodnoty. Tedy každý si může pod pojmem pomoc představit něco jiného. Například nemocný člověk určitě nebude hledat pomoc v majetku, ale u lékařů, kteří mohou zlepšit jeho zdravotní stav, a uvědomuje si jiné hodnoty života. Zadlužený člověk zase nebude hledat pomoc u lékařů, ale někde, kde mu pomohou vyřešit jeho finanční situaci, aby se nedostal do exekucí. Já pod pojmem pomoc zatím vidím věci kolem sebe. Uvědomuji si, že někdy můžeme pomoci i slovem, činem. Ale vím, že bez vnímání druhých to nejde. V dnešní době sociálních sítí se může zdát, že všichni jsou OK. Nebo se snad neříká: „JJ, mám se fajn?“ Nechci být přeci jiná... A co si myslíte vy? Jaký je váš názor?

Zuzana Nocarová

Na co vzpomínáme? Vánoce a Silvestr.

Zeptala jsem se několika lidí, jestli stojí o pořádání vánoční besídky. Překvapilo mě, že někdo řekl ne. Je to rozloučení se spolužáky před Vánoci, popřejete jim krásné svátky a dáte si dárečky. Pak si naladíte vánoční atmosféru vlastním programem. No, a kdo by nechtěl druhé Vánoce?

■ Ano
■ Ne

zpracovala Petra Dědková

Malá povánoční anketka :-)

Jaký je tvůj nejlepší vánoční dárek?

Můj nejlepší vánoční dárek byl zpívající a mluvící ptáček na baterky. (Helena Kačurová, 2. B)

Lego friends. (Denisa Pastorková, 1. A)

Plastový skleník. (Tomáš Olbrych, 1. A)

Lego. (Eva Tauchmanová, 2. A)

Lego. (Nikol Etrychová, 2. A)

Jaký je tvůj nejhezčí vánoční zážitek?

Když jsem ráno viděl rozsvícený stromeček. (Pavel Kučera, 1. B)

Rozsvícený stromeček. (Bára Brabencová, 1. A)

Stromeček. (Přemysl Kynčl, 2. A)

Dal/a jsi někomu dárek?

Pokud ano, jaký?

Ne. (Alena Brožková, 2. B)

Dal jsem bráchovi karty. (Michal Buriánek, 2. B)

Mojí ségře. Lego friends. (Štěpán Novák, 1. A)

Niky

Jak jste si užili Silvestr?

Nikola Šimová - Silvestr byl strašně moc super. Hráli jsme flašku a podobně, novoroční přípitek byl také skvělý, užila jsem si to!

Adéla Bernardová - Silvestr byl fajn, přijela mi kamarádka a slavili jsme spolu, byla sranda a užili jsme si to.

Lucie Svobodová - Silvestr jsem si užila s kamarády, v půlnoci jsme si připili a šli jsme pouštět petardy, moc se mi Silvestr líbil.

Milena Dědková - O Silvestru jsem byla s rodinou a přáteli, alkohol také padl, poté přišly vzpomínky na rok 2015, užila jsem si to.

Libor Rudavský - Silvestr jsem si moc užil, byl jsem s kamarády v Kněžmostě, šli jsme do vinného sklípku, kde jsme si také v půlnoci připili, nakonec jsme šli na hřiště kde jsme pouštěli petardy.

Petr Ort - O Silvestru byla zábava. Pouštěli jsme bomby, úplně party hard, libová noc!

Martin Sinek - Byla to super noc, ale mohla být i lepší. Na cestu k Lukášovi ve čtyři ráno nechci ani vzpomínat.

p. uč. Lukáš Sedláček - Silvestr jsem strávil s přáteli a krásně jsme si připili na nový rok.

pí. uč. Nikola Plecháčová - Silvestr byl pro mě velmi netradiční, protože jsem ho slavila na Novém Zélandu u jezera v takové pustině. O půlnoci jsme si připili, ale jelikož tady nebývá ohňostroj, bylo to až velmi netradiční, když jsem nikde neslyšela praskání petard, ale líbilo se mi to.

Kristína Kirajnová

Rychlorozhovor s *paní učitelkou Nikolou Plecháčovou*

Máte ráda zimu? *Moc ne.*

Proto jste odjela na Vánoce na Nový Zéland? *Taky, ale hlavně jsem si splnila svůj sen.*

Jaké roční období máte tedy ráda? *Jaro a léto, protože je teplo.*

Jaký zimní sport máte nejraději? *Lyžování.*

Jak dlouho lyžujete? *Asi od sedmé třídy.*

Jaké to bylo na Novém Zélandě? *No sníh tam nebyl. Bylo tam krásně, jako bych byla mimo realitu. Stanovali jsme a jezdili na kole, také jsme byli v Národním parku Tongariro.*

Navštívila jste hlavní město Wellington? *Ano, navštívila, protože tam mám tetu. Kačka Špytková*

Škola plná talentů

Rozhovor s Janou Reslovou

Jak už dlouho děláš balet? *Už ho dělám šest let.*

Kam jezdíš? *Do 9. ZŠ v Mladé Boleslavi.*

Jak často máte tréninky?

Dvakrát týdně, v úterý a ve čtvrtek..

Kdo tě učí?

Bývalá profesionální baletka Jitka Holečková.

Co k baletu potřebuješ?

Špičky - baletní cvičky a oblečení.

Je balet namáhavý? Když tančíte, vypadá to lehce.

Ano, je. Hodně lidí si myslí, že je to jednoduché, ale není to pravda.

Kolik peněz je zhruba potřeba na takový koníček?

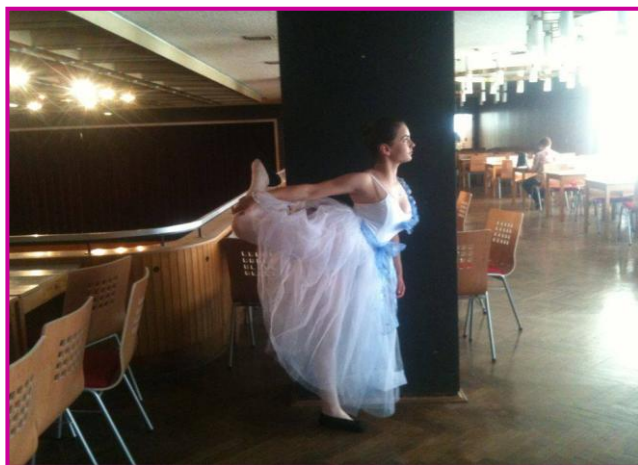
Na půl roku 900 korun plus oblečení a cvičky.

Jak probíhá trénink?

Přijdu do sálu, paní učitelka nám řekne, ať jdeme k tyči, pustí hudbu a řekne, co máme dělat.

Co máte při tom na sobě?

Libovolné oblečení.

Na jakou hudbu tančíte?

Na úryvky z baletní hudby. Například Labutí jezero, Louskáček a podobně.

Jezdíte na nějaké soutěže a vystupujete někde?

Soutěže jsou málokdy a vystupujeme asi jednou za rok.

Kde se ti nejvíc líbilo?

Asi v divadle v Benátkách.

Co tě na baletu baví?

Že je to neobvyklé a moc lidí to nedělá.

ptala se Saša a Kamy

Dějiny sportů - krasobruslení

- Krasobruslení je druh zimního sportu, ve kterém je kladen důraz na umělecké ztvárnění piruet, skoků a kroků. Krasobruslaři se utkávají v soutěžích jako jsou např. mistrovství Evropy, mistrovství světa, národní mistrovství, mistrovství čtyř kontinentů, Grand-Prix v krasobruslení atd.
- Krasobruslení je také jednou z oficiálních disciplín Zimních olympijských her.
- Dělení disciplín: Jednotlivci, sportovní páry, tance na ledě a synchronizované bruslení.
- Kolébkou krasobruslení je Velká Británie, první krasobruslařský závod se konal v roce 1814. Odtud se krasobruslení šířilo do celé Evropy a Ameriky. V USA přidali ke krasobruslení ještě hudbu a taneční a baletní prvky.
- Nizozemí 13. a 14. stol. – dřevěné brusle opatřené na spodní straně železným plátkem – k rozjetí však bylo nutné použít hole. Nizozemský svistou, bruslaři odložili hole, pohyb se stal volnější, rychlejší a ovladatelnější.
- V roce 1838 byla v Petrohradě vydána knížka pod názvem Zimní zábavy a umění jezdit figury na bruslích.
- Na kovových bruslích se v Rusku jezdilo už v 17. stol. Car Petr I. Veliký si dal v roce 1637 vykovat pár železných bruslí. Nejprve se jim říkalo „skorochod“, teprve později, když přední část bruslí získala ozdobu koňské hlavy, dostaly název, kterého se používá dodnes – „koňky“.

Naši nejlepší krasobruslaři

Ondrej Nepela - Vyhral třikrát Mistrovství světa, pětkrát Mistrovství Evropy, osmkrát Mistrovství Československa a jednou Olympijské hry.

Karol Divín - Vyhral dvakrát zlato na Mistrovství Evropy. V Mistrovství světa získal stříbro.

Petr Barna - Byl prvním krasobruslařem, který na olympijských hrách předvedl čtverný skok. Vyhral zlato na Mistrovství Evropy.

Ája Vrzáňová - obdržela od prezidenta Václava Klause Medaili Za zásluhy II. stupně. V Los Angeles byla uvedena jako první česká krasobruslařka do Síně slávy a byla vyhlášena českou Sportovní legendou.

Sourozenci Eva a Pavel Romanovi - Stali se čtyřikrát mistry světa a dvakrát mistry Evropy. Pavel zemřel ve věku 29 let při autonehodě.

připravila Kamy

Hana Mašková - Stala se pětinasobnou mistryní Československa, mistryní Evropy v soutěži žen, dvojnásobnou vicemistryní Evropy a dvojnásobnou bronzovou medailistkou na světových šampionátech.

Den s... paní hospodářkou

Lucií Illéšovou

Rozhovor s naší paní hospodářkou se uskutečnil v hektické době před Vánocemi. Zjistili jsme, že být hospodářkou na naší škole není jednoduché. Především musí být velmi trpělivá, neboť někdy se u ní dveře, jak se říká, nethnou a ona musí odpovídat, zařizovat, obstarat papír do kopírky, vytisknout potvrzení... a spoustu dalších věcí. Přesto jí nikdy nemizí úsměv ze rtů, je milá, ochotná.

Paní Illéšová, proč jste si vybrala zrovna místo hospodářky na naší škole?

Byla jsem vybrána.

Odkud jste?

Putuji po celé republice. Teď bydlím na Bechově.

Líbí se Vám naše škola?

Ano.

Jak tuto funkci zatím zvládáte?

Jde to, ale dře to.

V kolik hodin chodíte do školy a v kolik chodíte domů?

Na sedmou jsem ve škole každý den.

Co obsahuje Váš pracovní den?

Papíry, papíry, papíry... Pak starost o děti a paní učitelky.

Baví Vás tahle práce?

Ano, je tu spousta legrace :-)

Jaký den v týdnu je nejnáročnější?

Asi pondělí. Ach ty pondělky...

Co jste dnes musela udělat? Co Vás ještě čeká?

Co mě čeká? Odchod domů. A jelikož se blíží konec roku, tak se vše musí dát do pořádku.

ptala se Kristy

Velký rozhovor s paní ředitelkou Kateřinou Karnovou

Paní ředitelko, kde jste studovala?

Střední zdravotnická škola Mladá Boleslav – obor dětská sestra, Vyšší odborná škola Kladno – fyzioterapeut, Fakulta tělesné výchovy a sportu UK Praha – obor tělesná výchova.

Učila jste i na jiné škole než v Dolním Bousově?

Ne.

Jak dlouho jste učila před tím, než jste se stala ředitelkou?

Bez mateřské dovolené osm let, jinak na škole jsem od roku 2000.

Je vedení školy náročná práce?

Je.

Co všechno musíte za den udělat?

Každý den je jiný. Někdy učím, ale nejvíce času trávím u počítače. Někdy mi přijde, že vytvářím papír pro papír, ale bohužel české školství je prozatím takto nastavené. Neustále jsme, my učitelé, tlačeni k individuálnímu přístupu k dětem, máme podporovat žáky se specifickými poruchami učení a chování, teď nejnověji podporovat inkluzi žáků s nějakým postižením do základních škol... Proč ne..., ale musíme k mít k sobě partnera, který nastaví jasný účinný systém a hlavně ten systém musí podporovat, především finančně... Ale to je na dlouhé vyprávění.

Kdybyste mohla mít jinou práci, jaká by to byla?

Líbilo by se mi provozovat kavárnu, vytvořit oázu klidu v této uspěchané době. Crrr... a budík zazvonil.

Baví vás učit?

Jasně, jinak bych tady snad ani nebyla. Učitel by měl být ve škole pro žáky a ne žáci pro učitele. Bohužel tomu tak leckdy není.

Jakou hodinu máte nejraději?

Nejraději mám tělocvik, jako všichni žáci. Teď už stejně ani nic jiného neučím. Jinak mě bavilo učit biologii člověka.

Ovládáte nějaké cizí jazyky?

Hovorově německy, dorozumím se v případě potřeby.

Vycházíte dobře s každým učitelem?

Pro udržení kolektivu je důležité vycházet s každým, ať už je to učitel nebo provozní zaměstnanec. Ač se to nezdá, tak škola, školka a jídelna má celkem 50 zaměstnanců.

Co máte na této práci nejraději?

Stejně jako všichni žáci... Přece prázdniny... Mám ráda, když všechno běží, jak má. Někdy se to daří více, někdy méně a někdy vůbec ne. Takový je prostě život.

Co Vás přimělo k modernizaci naší školy?

Celkovou modernizaci školy, včetně budovy, umožnily finance, které město Dolní Bousov a ZŠ Dolní Bousov získaly z Evropských fondů. Je velice důležité, že zřizovatel naší školy, město Dolní Bousov, podporuje vzdělávání a volnočasové aktivity našich žáků.

Jejich podpora je vidět na každém místě ve škole. Snažíme se získat i finance z jiných zdrojů, například z grantu firmy Škoda a.s.s. V současnosti se snažíme získat prostředky na obnovu počítačové učebny a na zakoupení další interaktivní tabule.

Máte ráda všechny děti ve škole?

Na to je jednoduchá odpověď: „Kdybych neměla ráda všechny děti, tak bych nemohla učit.“

Kdybyste mohla na této škole něco změnit, co by to bylo?

Jé, toho je ještě hodně, ale na druhou stranu už se spousta věcí udělala. Určitě je stále co zlepšovat, vybavovat, modernizovat...

Zasahuje ředitelování i do Vašeho volného času?

Bohužel ano, ale snažím se dodržovat určitá pravidla, abych si zachovala volný čas pro sebe a svoji rodinu.

ptala se Míša Palounková

Jíme zdravě? Jíme zdravě. Jíme zdravě? Jíme zdravě.

Zima je čas, kdy bychom měli změnit trošku svůj jídelníček.
Pojďme se podívat alespoň na ta nejdůležitější pravidla zimního jídelníčku.

Pravidla pro zimní jídelníček:

1. Zařazujte denně polévku. Střídejte jejich konzistence (vývary, zahušťované...) a také druhy (luštěninové, luštěninové se zeleninou, zeleninové, masové). Polévka může být i součástí snídaně.
2. Alespoň 50% (v lepším případě 80%) zeleniny by mělo být v zimě tepelně upraveno, zbytek tvoří zelenina a ovoce v čerstvé podobě.
3. Snažte se mít každý den teplý oběd, nejlépe s obsahem vařených obilovin, které jsou zdrojem vlákniny, minerálů, povolna se vstřebávajících sacharidů a také přivádí do těla tekutiny.
4. V zimě tělo potřebuje více tuku, tak se nebojte občas zařadit i tučnější rybu, nebo zeleninu restovanou na oleji.
5. Jako pitný režim jsou vhodné čaje. Výborným čajem pro celodenní pitný režim je čaj Bancha nebo Kukicha, zelený čaj bez obsahu kofeinu a jiných negativních látek. Do čaje můžete přidávat nakrájený zázvor, nebo z něj vymačkanou šťávu.
6. Místo studených mléčných výrobků (sýry, jogurty, kefíry) volte častěji luštěninové pomazánky, nebo luštěninové saláty.

Recepty:

Zimní salát z červené řepy a kysaného zelí

Červenou neoloupanou řepu uvaříme ve vodě doměkka a necháme vychladnout. Pak ji nastrouháme nahrubo na struhadle a smícháme v poměru 1:1 s pokrájeným kysaným zelím a okořeníme podrcenými semínky kmínu a fenyklu, podle chuti přidáme cibuli a křen. Nakonec přilijeme jednu lžici oleje a promícháme. Necháme odležet v lednici. Přidáváme jako přílohu k vegetariánským i masitým jídlům.

Vepřové na sladko a kyselo (vepřové sweet and sour)

Suroviny: 600 g vepřová pečeně bez kosti, bramborový škrob, vejce, lžice sojové omáčky, rostlinný olej, mrkev, cibule, 2 stroužky česneku, lžice třtinového cukru, lžice rajčatového protlaku, červený vinný ocet, červená a žlutá paprika, kolečko ananasu, sůl a pepř, petrželka.

Postup:

- Vepřové maso nakrájíme na větší kusy a naložíme do směsi bramborového škrobu, vejce a sojové omáčky. Do hluboké pánve nalijeme větší množství oleje a necháme rozehtát. Mezitím nakrájíme zeleninu – mrkev, cibuli, česnek (2 stroužky)

V rendlíku na oleji orestujeme česnek, mrkev a cibuli. Přidáme asi lžici třtinového cukru, lžici rajského protlaku a kapku červeného vinného octa. Nakrájíme také červenou a žlutou papriku a kolečko ananasu. Vhodíme do rendlíku k zelenině, dochutíme kapkou sojové omáčky a necháme povařit.

- Kousky masa osmažíme v pánvi na oleji dokřupava. Pak maso vyndáme, slijeme olej a do pánve přelijeme zeleninu, opět vhodíme maso a vše promícháme dohromady. Servírujeme s velkou dávkou petrželky.

Všem přeji krásný zbytek zimy a ať jste všichni zdraví! :) Tomáš Mič

Slovníček cizích slovíček: Imigrant a emigrant

Imigrant je přistěhovalec, je to přesný opak emigranta. Imigrace je proces, při němž se na území státu usazují obyvatelé přicházející ze zahraničí. Konají tak z ekonomických, politických či náboženských důvodů.

Emigrant je člověk, který opouští zemi či z ní utíká do jiné země. Emigrace (z lat. ex-migrare, vystěhovat se) je opuštění země původu a přestěhování se do jiné země. Podobně imigrace znamená přistěhování se, což je totéž, ale z pohledu cílové země emigrace. Pro nedobrovolný odchod z vlastní země se užívá slovo exil a exulant či vyhnanec. Migrace je stěhování skupin obyvatelstva.

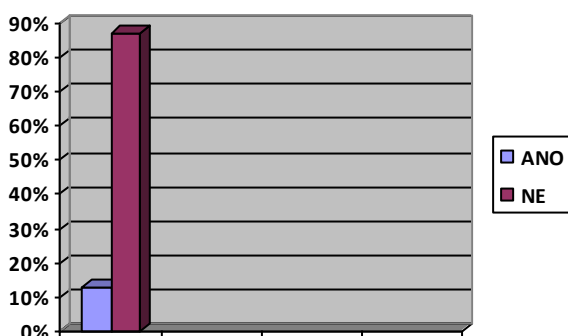
Matěj Říha

Patří do školy? Žalování.

Já nežaluji, a co jsem se ptal, tak ostatní taky ne. Ale jsem si skoro jist, že velká část dětí (hlavně z nižších ročníků) se mi nepřiznala. A když mi odpověděli že ne, tak na ně ostatní žalovali, že žalují. Žalovat by se podle mě nemělo, ale musíme vědět, kdy to přestává být žalování a kdy je nutné učitelům nebo rodičům něco oznámit.

Anketa: Žaluješ na své spolužáky?

Ptal jsem se také učitelů, co si o žalování myslí:

pan učitel Sedláček - Žalovat se nesmí, ale hlásit se to musí.

paní učitelka Tichá - Podle mě by se žalovat nemělo.

paní učitelka Bártová - Jsem spíše proti.

paní učitelka Mendlíková – Žalování je nefér! Žalování opravdu nemám ráda.

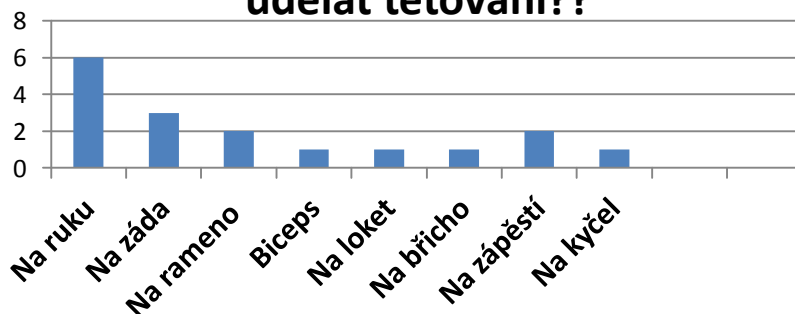
zpracoval Daniel Lopusanský

Co je v módě ...

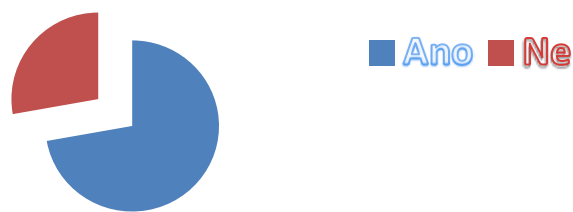

Tetování je druh kresby, při které jsou vpichovány pomocí tetovací jehly, tetovací pistole či částečky inkoustu nebo jiného barviva pod kůži člověka. Tetování samotné pak provádí provádí **tatér** (slang. **kérkař**) v tetovacím studiu. Tetování je jen jednou ze známých forem tzv. skarifikace, tj. kultu uměleckého zkrášlování těla. Permanentní tetování s sebou vždy přináší i určitý druh rizika. Takovým rizikem může být např. infekce, alergie, stresová nebo fobická reakce nebo různé nemoci, jako je např. žloutenka či AIDS. Tato rizika jsou ve značné míře redukována používáním rukavic a sterilních jehel. V dnešní době se lidé rozhodují pro tetování z estetických, kosmetických nebo náboženských důvodů, případně chtějí vyjádřit příslušnost k určité skupině.

Kam by si někteří z nás nechali udělat tetování??

Tetování: Ano či Ne?

připravili Tomáš Míč a Adéla Bernardová

Co nás zajímá: Přírodovědný kroužek

Každé pondělí a pátek se schází před školou přírodovědný kroužek. V pondělí se schází starší skupina a v pátek mladší skupina. Vedou nás paní Bartková a Hejnová. Někdy jezdíme na výlety. Schůzka probíhá tak, že se sejdeme před školou a chodíme po Bousově. Když je špatné počasí, jdeme do školy hrát hry nebo si povídat. Poslední akcí našeho kroužku bylo věšení budek ve Slavičím háji za pomoci pana Kverka. Také máme na konci Rohatska vlastní studánku. Stále ale pro ni nemáme jméno. Pokud byste měli nějaký nápad, jak ji pojmenovat, můžete dojít do knihovny a hlasovat nebo vymyslet pro studánku nějaké pěkné jméno. Více informací o kroužku najdete na stránce www.bousovko.cz

Katka Karnová

Máme rádi pohádky - Křemílek a Vochoomůrka

- Pohádky z mechu a kapradí je animovaný večerníček, který namluvila Jiřina Bohdalová.
- Večerníček vznikl na námět stejnojmenné knížky Pohádky z mechu a kapradí.
- Knížku napsal známý český spisovatel Václav Čtvrtek (vlastním jménem Cafourek).
- Postavy nakreslil Zdeněk Smetana
- Hudbu složil Jaroslav Celba
- Celkem bylo natočeno 39 dílů po osmi minutách.

Katka Karnová

Co si přečíst -
Co si přečíst -

Rachel Harrisová: Mé sladké šestnácté století

Cat, hlavní postava knihy odletěla do Florencie. Tam při procházce uviděla uprostřed ulice stan. Nedalo jí to a šla dovnitř. Potkala ženu, které jí vyvěstila, že zažije veliké dobrodružství a že ho zažije hned. Celá polekaná vyšla Cat ze stanu a všimla si, že má na sobě zlaté šaty. Když se ohlídl za sebe, stan tam už nebyl. Stála tam jen koza. Najednou uslyšela něčí hlas. Když se ohlídl, uviděla kočího. Mluvil na ni italsky a zval ji, ať nastoupí. Oslovoval ji jako Pazienzu D'Angeli. Cat byla zděšená, že mu rozumí. Sice váhala, ale po několika výzvách si nastoupila. Ještě předtím se ho zeptala, jaký je rok. Kočí jí odpověděl, že je rok 1505. Cat si uvědomila, že se vlastně ocitla ve renesanční Florencii. Po nějaké době kočí zastavil u velkého domu. Tam se poznala se svojí tetou, strýcem, sestřenicí a bratrancem. Jednou šli na trhy a tam se taky poznala Lorenza, kamaráda svého bratrance a sestřenice, do kterého se zamilovala. I on se do ní zamiloval. Jednou jí vyprávěl, že by se rád stal umělcem, ale nemůže kvůli svému otci. Od té doby, co přijela, se konaly různé bály nebo večere s přáteli rodiny. S Catiným strýcem vždy přicházel muž, který se jmenoval Nicollo, byl to obchodník. Jednou po bálu si strýc s tetou zavolali Cat a vysvětlili jí, že ji zasnoubili s Nicollem a že se bude na svoje šestnácté narozeniny vdávat. Cat z toho byla rozrušená, chtěla domů do 21. století. Jakmile se to dozvěděl Lorenzo, napadlo ho, že by spolu utekli. Ale Cat to odmítla, protože by se musel vzdát svého snu být umělcem. Nadešel den svatby. Když se Cat koukala z okna, rozmýšlela, zda to byl dobrý nápad. Uvědomila si, že ne a že by chtěla odejít s Lorenzem. Vyšla na nádvoří, kde byl Nicollo, a řekla mu, že se vdávat nechce. Když se otočila, spatřila opět stan, díky kterému se dostala do renesanční Itálie. Rychle se rozloučila. Neváhala a rozběhla se k němu. A ocitla se zase doma v 21. století.

Saša

Pišu, pišeš, píšeme...

Jednoho dne, se zrodila nádherná vložka. Jak tak padala byla, už skoro u země, ale v tu chvíli ji vzal vítr a odnesl ji na nějaký rampouch. Vložka mu poděkovala a vítr odletěl. Jestli nespádla, povídá si s rampouchem dodnes.

Petr Bartoň, 6. B

Byla jednou jedna vložka a ta měla hodně přátel. Vložka padala, padala, padala, až spadla na zem mezi ostatní vložky. Jednoho dne foukal vítr a vložka uletěla.

Jakub Kyzivát, 6. B

Vložka

Jednoho zimního dne padal sníh a bělostné vložky létaly a usedaly na zem. Všechny byly krásné, ale jen jedna jediná byla nejkrásnější. A ta nejkrásnější vložka chtěla tancovat od rána do večera. Další vložky se k ní přidávaly a tančily a tančily.

Veronika Grusová, 6. B

Jednou se zrodila nádherná velká vložka. Rychle si našla hodně kamarádů. Když si hráli v mracích, vložka zakopla a vypadla z mraku. Padala, padala... a když tak padala, potkala vítr. Zeptala se, jestli ji někde neodnese. Vítr ji ale zanesl přímo do velkého komína. Vložka zemřela.

Richard Sladký, 6. B

Zimní noc

Byla temná zimní noc. Hustě sněžilo. Sešli jsme zasněženou uličkou přímo dolů a zastavili jsme se pod lampou. Bylo vidět, jak vložky sněhu dopadají přes světlo lampy na zem. Přistoupil ke mně blíž a říkal mi, že jsem krásná, že je na mně něco zajímavého a jiného a že to "něco" najde... Neměla jsem slov, a tak jsem řekla, že mi je zima. On si rozeplnul bundu a já ho objala kolem pasu. Cítila jsem teplo a bezpečí. Zahleděla jsem se mu do očí a on mě políbil. Zatímco nám sníh padal do vlasů a mně se červenaly tváře, cítila jsem ledový dotek jeho ruky na mém krku. Objala jsem ho ještě pevněji. Srdce mi bilo jako o závod. A já cítila, že jsem se do něj zamilovala. Vzdálila jsem se od něj, vzala do ruky kousek sněhu a rozhodila ho do vzduchu. Byla jsem šťastná! Chtěla jsem si ten pocit uchovat, a tak jsem ho znovu beze slova objala. On mě začal hladit po vlasech. Zeptal se mě, proč mlčím. Neposlouchala jsem ho. Jenom jsem cítila, jak mi padá sníh po ramenech dolů, na zem. A sebe v jeho náručí. Stála bych tam klidně napořád. I v té zimě. Ale bohužel. Řekla jsem, že je pozdě a že už půjdu domů. Dal mi pusku. Na rozloučenou. Rozdělili jsme se. Každý z nás se vydal na jinou stranu. Zimní noc skončila. Byla nádherná...

Kristína Kirajnová, 8. B

Nečekané setkání

„Míle a míle jsou cest, které znám...“

„Sněhy jsou bílé, a tma už je dnes, v široké dáli jsem sám...“

„Vrrrrrrrr...“

„Klid Rexi, klid, taky je vidím, ať mi je nevyplašíš.“

Ty dvě posobějící rány slyšela celá sněhem zamrzlá Sibiř, slyšel ji i malý kanec daleko odtud i smečka vlků odpočívajících u Živé řeky. Ten zvuk překonal podnulovou teplotu a každý, kdo ji slyšel, zpozorněl. Bylo to zde neočekávané a až ke vzteku dovádějící. Kdo to narušuje tyto divoké a nebezpečné lesy, které si tu ponechaly už tolik osobností, že člověk doufá, že se k těm lesům ani nepřiblíží.

To ale ty dva hladové a osamělé lovce neodrazovalo. Právě si pochutnávali na čerstvém losím mase, které si upekli.

„Tma bude ještě dlouho, jdeme spát, ať touto krásnou večerí zakončíme dnešní den.“

Netrvalo dlouho a hvězdy se rozutekly do všech koutů světa. Nastal dlouho očekávaný odpočinek.

Zítří ráno...

„Chrrrrrrrrrafl!“

„Co zas? Nech mě spát!“

V rozespalosti bylo vše, co viděl, rozmazané.

Zahlédl jenom obrovské šedé monstrum, které drželo v hubě obří kus masa a táhlo jejich úlovek někam pryč. To lovce hned zvedlo na nohy. Vše se zaostřilo. Popadl nůž a rozběhl se za tím zvířetem.

„Sakra, počkat, ale...“ drklo v něm.

„Co to má kruci být?“

Po návratu do tábořiště vytáhl lovec z batohu starou potrhanou knihu po otci. Tuhle knihu už dlouho nikdo neotevíral. Byl to lexikon zvířecích nestvůr. Na stránce číslo dvacet dva našel stejné zvíře jako bylo to, co ukradlo maso. Travec. Měří dva a půl metro, když stojí na všech čtyřech, a čich má lepší než pes. Je vysoce agresivní, rychlý jako puma a žije ve smečkách zhruba po sedmi. Lovcům bylo hned jasné, co dál.

„Táhnem odtud. Na severu má být menší vesnice, schováme se tam!“

A tak se s nadějí vydali na cestu.

Daniel Lopusanský, 7. tř.

Co se vlastně stalo?

Jednoho krásného zimního dne jsem šla s tatínkem do lesa na procházku. Rozhlížím se po bělostné krajině a najednou slyším: “Pomoc, pomoc, Týno, pomoc mi!” Běžím za hlasem, ale nikoho nevidím. Volám: “Tati, tati, kde jsi?” Ale nikdo se mi neozývá. Naštěstí je kousek odsud chata. Doufám, že v ní někdo bydlí. Vejdou dovnitř, nikdo tu není. Začíná se stmívat a je mi zima. Rozdělala jsem oheň, lehla si na špinavou starou matraci a usnula. Naneštěstí mě provázely zlé sny. Zdálo se mi, že se moje sestra a matka utopily v jezeře pár kilometrů odsud. Vzbudím se, podívám se na hodinky a zjistím, že je jedna ráno. Snažím se znovu usnout, ale nejde to. Vytahuji z tašky baterku a zjišťuji, že jsem se ocitla ve starém opuštěném dole. Popojdu trochu dál a všimnu si mapy na stěně, ze které vyčtu, že jsem v nějakém bludišti. Zjistím, že jsem docela blízko východu. Beru si mapu s sebou. Otáčím mapu doleva, doprava, vzhůru nohama, čtu ji odzadu, ale stejně nemůžu rozluštit, jak se dostat pryč odsud. Nakonec to vzdám. Zahodím ji a stále si vdychu opakuji: “Jmenuji se Týna Dragová, pocházím zdaleka, když mi byly tři, přistěhovali jsme se sem. Teď je mi dvanáct let. Moje maminka i sestra zemřely, teď zřejmě i můj otec...” Sesula jsem se k zemi. Všimnu si něčeho. Je to řetízek, který jsem dala tátovi k narozeninám. “Táta tu někde musí být,” přemýšlím. Začnu ho hledat. Po dlouhé době objevím dveře, které vedou pryč. Nemohu tu tatínka nechat. Co to? Na dveře bouchá tatka. Otevru je. Zeptám se ho, proč křičel. Řekl mi, že bude lepší, když to nebudu vědět. Vyjdeme ven. Na obloze září slunce. Opodál stojí naše auto. Sedneme do něj a jedeme domů. Nikdy jsem se nedověděla, jak jsem se na tom podivném místě ocitla. Co se vlastně stalo?

Matěj Nechánský, 7. tř.

Roku 1869

Procházím noční ulicí, v hospodách se začalo popíjet pivo, začala hrát muzika a je den před Vánocemi. Jdu dál a dál, ale začíná se ochlazovat. Rozhodla jsem se, že se vydám k domovu. Ale, kde to jsem? Najednou jsem se ocitla v lese. Asi jsem se ztratila!? Pode mnou křupaly větvičky, ale to nebylo nejhorší. Najednou jsem uslyšela jakýsi podivný zvuk. „Co to bylo?“ pomyslela jsem si. Zpanikařila jsem a začala jsem utíkat a křičet o pomoc. Chvilí jsem myslela, že je to jen sen, pro jistotu jsem se štipla. Sen to nebyl. Upadla jsem a v dálce jsem zahlédla psa, který se rozběhl směrem ke mně. Okamžitě jsem se zvedla a vylezla na nejbližší strom, který jsem spatřila. Pes zůstal sedět pod stromem. Kdosi na mě zavola: „Neboj se, to je hodný pes. Slez dolů!“ Opatrně jsem slézala a tajemný muž mi pomohl. „Jsem zdejší myslivec a to je můj pes Fido. Kdo jsi ty?“ „Jsem Andrea, dcera řezníkova syna Jana. Bydlím kousek za hospodou, ale teď jsem se ztratila.“ „Pojď, dovedu tě tam.“ Vrátila jsem se i s myslivcem domů. Protože bylo pozdě, myslivec s Fidem u nás přespali. Ráno stál v pokoji skromě ozdobený stromek, ale myslivec nikde. Vyběhla jsem ven. Můj zachránce se právě vracel z ranní procházky. Vánoce jsme oslavili společně. *Evča Š.*

Vzpomínka

Ráno se probouzím s radostí, že venku padá sníh. Kouknu do kalendáře. Je Štědrý den. S ohromnou radostí vylitnu ze dveří, po schodech běžím jako šílená, a když vrazím do obývacího, vidím ozdobený stromček, na stole cukroví, vánočku a kupu ovoce. Hned nato zjistím, že všichni ještě spí. Oblékla jsem se a trochu jsem využila toho, že tu není randál jako vždycky, braškové totiž ještě spali, a chtěla jsem si pustit televizi. Ale nemohla jsem najít ovládač. Po chvilce hledání se přede mnou zjevil skřítek s ovladačem v ruce a říká: „Hledáš tohle?“ Zůstala jsem nehnutě stát. Skřítek se připomíná: „Haló, posloucháš mě?“ Vzpamatovala jsem se: „Jo... kdo jsi?“ vyzvídala jsem. Skřítek se na mě šibalsky podíval a odpověděl mi: „Jsem Vánoční elf. Splním ti jakékoli přání.“ Vtom ale přišla do obývacího máma. Skřítek zmizel. Všechno jsem jí to řekla. Máma ho chtěla vidět. Nevěřila mi. Ale on už se neobjevil. Marně jsem ho prosila, ať přijde. Po elfovi mi zůstla pouhopouhá vzpomínka.

Kamila Kučerová, 7. tř.

Zimní příběh

Zima... fouká vítr, sněží. Nikde nic k snědku. S maminkou je to špatné. Pořádně se už pár dní nenajedla. Sestry taky ne a ani já ne. Nezbyvá mi, než někde něco sehnat. Maminku se sestrami nechám doma a jdu ven. Je zima. Nemám ani pořádné boty. Přes kabát mi fouká, ale musím to zvládnout. Jdu někam prosit o jídlo. Procházím malou uličkou. Už je tma. Mráz mě štípe do tváří. Sníh padá čím dál víc a nohy zebou.

„Dobrý den,“ pozdravím v hostinci. Všichni mě přivítají. Jdu přímo k hostinské a prosím ji o kus chleba a trochu mléka. Snad si vzpomene na to, jak jí dříve maminka pomáhala. „Tady máš mléko, buchty a chleba. Pozdravuj maminku,“ usmála se na mě, pohladila mě po vlasech a vyprovodila mě ven.

Jdu cestou zpět. Sníh se leskne pod světly lamp. Leskne se jako moje slzy. Vzpomněl jsem si na tatínka. Kdyby tu teď tak byl, možná by maminka nebyla nemocná a my bychom se měli lépe. Ale co se stalo, stalo. Nedá se s tím nic dělat. Maminka mě přivítá pusou na čelo. Pár buchet dala sestrám, pár mě a něco nechala sobě. Snad jí bude lépe.

Probouzím se. Postýlky sester jsou prázdné.

Kde jsou? Maminka spí, nebudu ji budit. „Emily? Sára?“ zavolám tiše. Žádná odpověď. Venku nejsou, nikde v domě také ne. Maminka se probouzí. Celá se klepe. Toho, že tu holky nejsou, si asi nevšimla. Jen sedí na posteli a klepe se. Čelo má horké. Jdu pro studený obklad. Maminka si lehne. Musím sestry najít, než si toho všimne. Mezi stromy u domu nejsou, v parku také ne, hostinec, hřiště, náměstí... nikde. Nikdo je neviděl, nikdo o nich neslyšel. To není možné. Rozklepaně sjedu k zemi. Jestli se jim něco stalo... Musím jít za maminkou.

„Simone, kde jsou Emily a Sára?“ Smutně se na ni podívám a pokrčím rameny. Maminka se začne oblékat a vyběhne z domu. Znovu procházíme všechna místa ve městě, ptáme se všech, které potkáme. Ale nikdo nic neví. Maminka začne plakat a já taky. Celá se klepe. A kašle. Je jí hůř a hůř. Odvedu ji domů. Možná se holky schovávají úmyslně. Nevím...

Druhý den k nám přiběhne s pláčem Emiliina kamarádka. Už jsem pomýšlel na nejhorší. Beze slova jsme ji s maminkou následovali.

Dovedla nás k rybníku. Těla mých sestřiček prosvítala ledem. Utopené. Sesypali jsme se k zemi. Prosím, ať to není pravda... honilo se mi hlavou. Prosím... Sestřičky moje...

Jak teď budeme žít? Život už pro nás nemá smysl...

Kristýna Veselá

Pobavte se! :-)

„Můžete tu osobu popsat?“
 „Byla střední postavy a měla plnovous.“
 „Byl to muž nebo žena?“

Dnes
 ke mně
 vlezl zloděj.
 Hledal
 peníze.
 A tak jsem
 vstala
 a hledala
 s ním!!!

Říká otec synovi: „Myslím, že je to pro
 člověka nedůstojné, aby mu manželství
 zprostředkoval počítač.“
 „A jak ses seznámil s maminkou ty?“
 „Celkem normálním způsobem. Vyhrál
 jsem ji v kartách.“

„Obžalovaný, přiznáváte se?“
 „Ne, nepřiznávám, Vaše ctihodnosti.“
 „A máte alibi?“
 „Co je to alibi?“
 „No jestli Vás při té krádeži někdo viděl.“
 „Zaplat' pánbů nikdo.“

„Miláčku, co na mě obdivuješ víc? Moji
 krásnou tvář nebo moje štíhlé tělo?“
 „Tvůj smysl pro humor.“

HLAVOLAMY

Přijde chlápek na pokladnu do kina a říká: „Dva lístky.“
 Dívka za přepážkou: „Hobbit?“
 „Ne, to je manželka.“

B/ Vypočítáš věk?

Jan a Petr jsou dva bratři. Jan je dvakrát tak starý
 jako Petr a pětkrát mladší než jejich otec. Všichni
 tři dohromady mají 52 roků. Kolik je Janovi,
 Petrovi a jejich otci?

A/ Víš, co znamená tento záhadný seznam?

aulos	mandora	ketuk
bajan	olifant	koto
dutar	vambi	panduri
fidula	zanza	nanga
giga	lur	karna

D/ Uhodneš?

Všechny uvedené názvy mají společnou
 charakteristiku. Připomínají příslušníky zvířeny,
 ale do fauny nepatří. Co tedy znamenají?

HAVRAN – JEŘÁB – KOHOUT – MRAVENEČNÍK

OREL – ROHÁČ – SOKOL – TETŘEV

C/ Kterou naši oblast proslavili tito umělci?

B. Němcová, A. Jirásek, M. Aleš, J. Vrchlický

Výsledky:
 A/ hudební
 nástroje
 B/ 8, 4, 40
 C/
 Chodsko
 D/ hory a
 vrcholy

Vážení čtenáři! Možná jste si po přečtení tohoto čísla řekli, že je to přinejmenším troch zvláštní, když už začalo jaro a my ještě
 vzpomínáme na Vánoce a na zimu. Ano, bohužel je tomu tak. Toto číslo mělo původně vyjít před Vánoci, pak v lednu Ale mnozí
 členové redakce neplní termíny, neodevzdávají své články včas, nebo je musí několikrát upravovat. Teď už vědí, že termíny odevzání jsou
 závazné a že vlastně znemožňují ostatním, aby byly jejich příspěvky aktuální. Všichni slíbili nápravu. A tak už se můžete začít těšit na
 jarní číslo našeho skvělého časopisu! ☺☺☺ IM

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková (IM), Kateřina Karnová, Matěj Říha, Pavel Zoufalý - 6. A, Lucka Hercíková,
 Nicole Kačurová (Niky), Kamila Kučerová, Daniel Lopusánský, Klára Oudrnická (O. Klára), Kateřina Špytková (Š. Kačka), Eva Štěpánová
 (Evča Š.), Denisa Třísková (Dendule) - 7. třída, Adéla bernardová, Petra Dědková (Pěťka), Saša Havrylyuk (Saša), Kristína Kirajnová,
 Tomáš Mič, Míša Palounková, Kamila Smandrová (Kamy), Eliška Svobodová (Elsa), Kristýna Veselá (Kristy) a Eliška Žáčková - 8. B,
 Zuzana Nocarová, Michaela Špytková, Adéla Zdobinská 9. třída.

Cena 10,- Kč